

føre en Udgift af 3—400,000 Kr. om Aaret. Desuden skulle saavel Kuponer som Obligationer gøres betalbare i Udlandet, hvilket, som bekendt, nødvendigvis medfører nogen Udgift. Og lige saa lidt som jeg kan se, hvilken Fordel Statskassen egentlig skal kunne have deraf, lige saa lidt kan jeg se, hvorledes man skal kunne blive staaende ved de 20 Mill. Regeringen gaar ud fra, at de indskrevne Kapitaler ikke ville melde sig til Ombytning. Jeg ved ikke, om det slaar til; det synes mig meget tvivlsomt. Men i alt Fald er det ganske utvivlsomt, at alle de 38 Mill., der findes i Skikkelse af Obligationer, ville melde sig, og hvem skal saa være de lykkelige, naar det kun er Halvparten, som kan faa deres Obligationer ombyttede? Jeg synes, dette vil blive en meget mislig Ting, og jeg ser ikke rettere, end at naar vi overhovedet ville gaa til dette, vil det blive nødvendigt at ombytte de 38 Mill. Kr., og jeg tror nu alle 60 Mill. Det vil blive en hel Omordning af dette store Beløb af vor Statsgæld, og det vil medføre en ny aarlig Udgift til Amortisation af 1 Mill. Kr., noget, som vi dog neppe saadan uden videre bør paatage os. — I Sammenhæng hermed kommer jeg saa atter til en Bestemmelse, som er noget nyt; det er den, der findes i Lovforslagets § 2 f. Der staar: „Finansministeren bemyndiges til at give Tilsagn om, at saavel Obligationerne som Kuponerne for bestandig skulle være fritagne for enhver som helst Afgift, Skat eller Stempel til den danske Stat“. Denne Bestemmelse berørte den ærede Minister slet ikke i sin Omtale af Lovforslaget, og i Motiverne staar der kun ganske kortelig, at dette stemmer med, hvad der er fastsat i Kontrakterne om de to sidst optagne Statslaan. Altsaa, det skulde efter dette nærmest være en Bestemmelse af blot formel Natur. Men det ligger dog lige for at se denne Bestemmelse i Sammenhæng med et andet Lovforslag, som den ærede Minister i denne Samling har fremsat her i Rigsdagen, nemlig Lovforslaget om Indkomstkildebeskatning. Det stemmer jo dermed, at vor udenlandske Statsgæld skal være fri for at betale Skat til Staten. Naar man nu altsaa giver Ejerne af de endnu resterende indenlandske Obligationer Adgang til at faa deres Papirer forvandlede til udenlandske Obligationer, opnaa de jo derved i Tilgift endvidere Skattefrihed, forudsat at den ærede Ministers Lovforslag om denne Ordning af Indkomstskatten skulde blive vedtaget. Man vilde da komme til det Resultat, at alle

danske, som ere Ejere af danske Statsobligationer, ville blive fritagne for heraf at svare Indkomstskat, hvilket jo dog muligvis vilde være et noget mærkeligt Resultat.

Men, som sagt, alle disse Punkter, hvilke jeg betragter som vedrørende Enkeltheder, vil det være naturligt at overveje i Udvalget, og det antager jeg ogsaa er den ærede Ministers Forudsætning. Derimod er Pladsen her i Tinget til at fremsætte de mere almindelige Bemærkninger, dels om Forslagets finansielle og dels om dets politiske Karakter. Det er en meget betydelig Sum, som der her er Tale om at laane, 25 Mill. Kr. At gaa til et saa stort Statslaan under Pengeforhold, som ere ugunstige, hvor man altsaa maa sige sig selv, at vi ikke kunne paaregne at opnaa andet end forholdsvis tarvelige Vilkaar, maatte der være ret tvingende Grunde til. Der foreligger imidlertid ikke noget, som umiddelbart foranlediger og begrunder Optagelsen af et saa stort Statslaan, saaledes som Tilfældet har været ved de foregaaende Lejligheder, da vi have optaget Statslaan. I Aaret 1886 optog vi et $3\frac{1}{2}$ pCt.s Laan paa 155 Mill. Kr., men dette Laan blev optaget med det udtrykkelige Formaal at indfri et tilsvarende Antal af 4 pCt.s ældre Statsobligationer. Pengene fandt altsaa umiddelbart deres Anvendelse. Det næste Statslaan optoges 1894 og beløb sig til 25 Mill. Kr. Deraf medgik til Kurstab og Indfrielse af ældre Statslaan de resterende Sterlinglaan, omtrent 11 Mill. Kr., og over de øvrige 14 Mill. Kr. blev der disponeret dels straks, dels i Løbet af Samlingen, nemlig dels til Jernbaneudgifter og dels til Udlaan til Kommuner, saaledes at der ved Udgangen af det umiddelbart paafølgende Finansaar 1898—99 ikke vilde være mere end 1,700,000 Kr. i Behold af Laanet. Det næste Statslaan optoges i 1897 og var paa 72 Millioner. Deraf medgik til Kurstab og Indfrielse af ældre $3\frac{1}{2}$ pCt.s Obligationer 61 $\frac{1}{2}$ Millioner. Restbeløbet, 10 $\frac{1}{2}$ Million, skulde anvendes til Jernbaneudgifter i Henhold til Lovene af 1894, og dette Beløb vilde være fuldt forbrugt allerede ved Udgangen af det paafølgende Finansaar. Endelig er der i Foraaret 1900, altsaa i det endnu løbende Finansaar, optaget et Laan paa 12 Millioner. Deraf var paa Forhaand brugt 6 Millioner, og med Kurstab og de Udgifter, som yderligere have været at afholde til Jernbaneanlæg i det løbende Aar, antages hele Beløbet at